

РЕШЕНИЕ

№ 3913

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 25.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3616** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 - 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. Г. Д. от [населено място], [улица], чрез представител по пълномощие адв. П. Б. срещу решение №ПИ-59/24.02.2022г. на директора на ТД на НАП С. ,с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата му срещу постановление на публичен изпълнител за налагане на обезпечителни мерки ,изх. № С220022-022-0005461/04.02.2022г., издадено от И. З., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ на ТД на НАП С..

Жалбоподателят релевира, доводи за незаконосъобразност на оспорените решение и потвърденото с него постановление поради противоречие с материалния и процесуален закон. Твърди, че е налице пълната липса на мотиви в издаденото постановление на публичния изпълнител, нарушена е разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3, ДОПК. Според жалбоподателя постановлението дори не съдържа информация относно размера на запорираното вземане, за да стане ясно, по какъв начин и в какъв размер то ще допринесе за погасяване на все още спорните публични задължения на жалбоподателя установени с ревизионен акт № Р- 22221020001628-091-001 /08. 12. 2020 г., който е предмет на съдебен контрол. Поддържа, че задължителна предпоставка при налагането на обезпечителна мярка- заповор върху вземане на жалбоподателя от трето задължено лице работодател, Компас Е. К. “ О., ЕИК[ЕИК], е точното и конкретно посочване на размера на запорирането вземане от работодателя, неговото основание, периодът, за който се отнася, както и размерът на не подлежащия

на запор минимум - равен, според нормата на чл. 212, ал. 1, т. 5, ДОПК, на сумата от минималните работни заплати за месеците, за които се отнася запорираното вземане. Изложените мотиви от решаващия орган също са бланкетни, несъобразени с конкретиката по делото. Не е отчетено обстоятелството, че в течение на повече от две години, ежесечно, още преди налагане на процесната обезпечителна мярка, ревизираното лице прави регулярни погасителни вноски на сумите по несправедливо и незаконосъобразно наложеното му публично задължение. Счита, че тези действия напълно опровергават констатацията, че е налице опасност за събирането на задължението, тъй като то вече е в процес на погасяване по изп.дело №[ЕИК]/14.02.2018г.при ТД на НАП С.-град. Тези действия опровергават и всички съмнения относно добросъвестността на длъжника, в чийто патримониум за последните години не се наблюдава съществено изменение на притежаваните активи. Претендира се отмяна на оспореното решение и издаденото постановление на публичния изпълнител и присъждане на разноски по списък. Подробни доводи излага в писмени бележки.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. Е. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателят Д. Г. Д. е образувано изпълнително дело №211002467/2021 г. по описа на ТД на НАП С., за принудително събиране на публични вземания, установени с ревизионен акт № Р- 22221020001628-091-001 /08. 12. 2020 г. и Електронен фиш № К 1982884/17.03.2018г. На Д. е изпратено съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК, с изх. №С210022-048-0068330/ 19.05.2021 г., в което е посочено, че задълженията на лицето са в размер на 474 254,53лв., в това число главница и лихва към дата 19.05.2021 г., за неплатени публични задължения подробно посочени в съобщението за доброволно изпълнение. Съобщението за доброволно изпълнение е връчено на жалбоподателя по електронен път на 27.05.2021 г. На 13.07.2021 г. е издадено Разпореждане за присъединяване, с изх. №С210022- 105-0228513/13.07.21 г. от И. З. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което по изпълнителното дело №211002467/2021 г. е присъединено публично задължение в общ размер на 400 лв.С Разпореждане за присъединяване с, изх. №С210022- 105-0228907/15.09.21 г., издадено от И. З. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., по изпълнително дело №211002467/2021 г. е присъединено публично задължение в общ размер на 50 лв., подробно обективизирано в разпореждането.

От публичния изпълнител при ТД на НАП С. И. З. е издадено процесното Постановление за налагане на обезпечителни мерки, с изх. №С220022-022-0005461/04.02.2022 г., с което на основание чл. 200 и чл.202,ал.2 във вр.чл.195,ал.1-3 ДОПК е наложен запор върху вземане на жалбоподателя от трето задължено лице - работодател, [фирма] с ЕИК[ЕИК],представявано от С. К. А., за сумата от 500 560, 11 лв. Постановлението е връчено на оспорващия по електронен

път на 07.02.2020 г. До [фирма] от публичния изпълнител е изпратено запорно съобщение, с изх. №С220022-119-0000922/ 04.02.22 г., връчено на дружеството по електронен път на 11.02.2022 г. В законоустановения срок, на 14.02.2022г. жалбоподателят е обжалвал постановлението за налагане на обезпечителни мерки. С Решение № ПИ-59/24.02.2022г. директорът на ТД на НАП С. е оставил жалбата без уважение като неоснователна .

От приетите по делото писмени доказателства по опис се установява, че в ТД на НАП С. е образувано изп.д. №[ЕИК]/14.02.2018г., срещу [фирма] ,ЕИК[ЕИК], представлявано от Д. Г. Д./жалбоподател в настоящото производство/, който е управител и едноличен собственик на капитала на дружеството. Установява се от приетите банкови бордера, съобщения -справки към НАП, фактури издадени от РС проект Е. към М. България О. за периода 01.01.2019г.-23.11.2021г. и от банкови извлечения за периода 01.01.2019г. до 31.10.2021г.от П. АД и електронни справки от НАП, че по запорираната сметка на [фирма] в Първа инвестиционна банка са постъпили суми в НАП ,разпределени за погасяване на задълженията на РС проект Е. за периода 01.01.2019г. до 23.11.2021г. Не е спорно по делото, а и е служебно известно на съда обстоятелство, че по описа на АССГ е образувано и висящо адм.д. № 8637/2021г., с предмет оспорване на издадения на жалбоподателя Д. ревизионен акт № Р- 2221020001628-091-001 /08. 12. 2020 г., с който е ангажирана отговорността му по реда на чл.19 от ДОПК за задължения на [фирма] ,ЕИК[ЕИК] за периода 01.01.2017г.-31.12.2019г.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.197 ал.2 от ДОПК и съобразно изискванията на ДОПК, от лице с активна процесуална легитимация, срещу акт от категорията на чл. 197 ал.1 от ДОПК, пред надлежния съд, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № ПИ-59 /24.02.2022г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото от него постановление на публичен изпълнител при ТД на НАП С. И. З. за налагане на обезпечителни мерки , изх. № С220022-022-0005461/04.02.2022г. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на посочените административни актове са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа, спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им, изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че то е постановено от компетентен административен орган и в срока по чл.197, ал.1 ДОПК, мотивирано е от фактическа и правна страна. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки също е издадено от компетентен орган-публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП и в рамките на правомощията му по чл. 167, ал. 1 от ДОПК, в предвидената в чл.196 от ДОПК писмена форма и формално съдържа посочените в същата норма задължителни реквизити.

Предпоставките за налагане на обезпечителни мерки са уредени в чл.195 ДОПК, а именно – наличие на установени и изискуеми публични вземания, събирането на които ще бъде невъзможно или ще се затрудни. Налагането на обезпечение се мотивира с опасността удовлетворението на публичното вземане да е невъзможно или

да бъде значително затруднено (чл.195, ал.2 ДОПК). Преценката на възможното затруднение се прави при съпоставка между размера на задължението и наличните материални активи на длъжника. След като при съпоставка между размера на задължението и наличните данни за активите се налага извод, че вземането може да бъде затруднено, логически при налагане на обезпечение върху активите на лицето се въздейства неблагоприятно върху него.

В случая, мотивите за налагане на обезпечителната мярка според ПНОМ изх.№ С220022-022-0005461/04.02.2022 г. са затруднение при събиране на установените и изискуеми публични вземания по изп.д. №[ЕИК]/2021 г., в размер на 500560,11лв., в т.ч. лихва 143409.68лв. и главница 357 1150,43лв. Допълнително в оспореното решение № ПИ-59 от 24.02.2022 г. е посочено, че публичният изпълнител е пристъпил към обезпечение на ликвидните и изискуеми публични вземания въз основа на годно изпълнително основание по чл.209, ал.2, т.1 ДОПК, тъй като задълженията не са погасени в сроковете за доброволно изпълнение. Действително един от способите за принудително изпълнение по чл. 215 ДОПК е изпълнението върху парични средства и вземания на длъжника. Разпоредбата на чл.202, ал.2 ДОПК предписва, че запор върху вземане на длъжника, което той има към трето лице, може да се наложи, ако това вземане е ликвидно или изискуемо. Граматическото тълкуване на разпоредбата – използването на съюза „или“ означава, че изискванията не са кумулативни, достатъчно е вземането да е ликвидно, т.е. точно определено по основание и размер, или да е изискуемо. Съгласно чл. 209, ал. 1 ДОПК принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По силата на чл. 209, ал. 2, т. 1 ДОПК издаденият ревизионен акт на задълженото лице представлява изпълнително основание, въз основа на което може да се предприеме принудително изпълнение. По делото не се твърди а и не са представени доказателства да е спряно изпълнението на ревизионния акт.

Съдът намира, че в случая посочените предпоставки по чл.195 ал.2 ДОПК за налагане на обезпечение не се установяват.

В нарушение на чл. 196, ал.1, т.3 от ДОПК в мотивите на потвърденото постановление изх.№ С220022-022-0005461/04.02.2022 г. не се съдържат фактически и правни основания, които да обосновават изводите на публичния изпълнител, че изпълнението на задълженията по цитирания ревизионен акт ще бъде затруднено или невъзможно. Според възприето в съдебната практика тълкуване на чл. 192, ал.2 от ДОПК изпълнението на публичното задължение е невъзможно, когато длъжникът към датата на изпълнението не разполага с достатъчно активи, които да служат като средство за събирането му. Изпълнението е сериозно затруднено, ако макар стойността на годните за разпореждане активи на длъжника да покрива размера на очакваните задължения, видът на първите или правното им положение (напр. върху тях съществуват вече други вещни тежести) е такова, че не позволява тяхното бързо и ефективно осребряване т. е. те не са ликвидни.

В разглеждания случай както публичния изпълнител, така и ответникът в издаденото от него решение изобщо не са изложили каквито и да било факти и обстоятелства относно имущественото състояние на длъжника Д. и наличието на активи, които да служат като обезпечение за събиране на публичните му задължения.

Нарушението на формата на акта е съществено, тъй като препятства правото на защита на засегнатото трето лице и съдебния контрол за наличие на предпоставките

по чл. 195, ал.2 от ДОПК относно необходимостта от обезпечаване на публичните задължения чрез налагането на посочената обезпечителна мярка - запор върху вземане от трето лице. С оглед липсата на мотиви за налагане на обезпечителни мерки, съдът намира че в случая не е доказана обезпечителна нужда, а наложената мярка противоречи както на принципа на съразмерност по чл.6 АПК така и на преследваната от закона цел. С оглед на изложеното и само на това основание оспореното решение, с което постановлението е потвърдено се явява незаконосъобразно и подлежи на отмяна.

Съдът намира, и че наложените обезпечителни мерки са постановени в нарушение на материалния закон, в каквато насока са наведените в жалбата оплаквания.

В случая с постановлението е наложено обезпечение върху вземане от работодател, неустановено нито по основание, нито по размер. Липсата на точно посочване на заповираната сума, респ., на частта от публичното задължение, която следва да се счита за обезпечена, създава възможности за произвол при налагането на евентуални последващи обезпечителни мерки, преобезпечаване на задължението, невъзможност за длъжника да избере измежду възможни обезпечителни мерки и невъзможност да се позове на пълното обезпечаване на задължението.

Ревизионният акт № Р- 22221020001628-091-001 /08.12.2020 г., на установените по реда на чл.19 ДОПК публични задължения на жалбоподателя, във връзка с който е издадено потвърденото с обжалваното решение ПНОМ, е от 2020 г., като установените задължения са за още по-стари периоди. За периода между установяването на задълженията и налагането на обезпечителната мярка не са представени доказателства от ответника за имущественото и финансовото състояние на ревизираното лице, като и не е установено извършването на действия с цел увреждане на фиска, намаляване на способността на лицето да погаси задълженията, когато те бъдат признати за действителни в рамките на съдебното производство по обжалване на този РА. Установи се по делото и че в течение на повече от две години, ежесечно, още преди налагане на процесната обезпечителна мярка, ревизираното лице/жалбоподател/в качеството си на собственик на капитала и управител на длъжника [фирма], ЕИК[ЕИК] е правило регулярни погасителни вноски по изп.дело №[ЕИК]/14.02.2018г.при ТД на НАП С.-град за погасяване на публични задължения на дружеството, за които с РА № Р-22221020001628-091-001 /08. 12. 2020 г., по реда на чл. 19 ДОПК е ангажирана отговорността му като управител [фирма], ЕИК[ЕИК] за публични задължения на дружеството.

Предвид горепосоченото нарушение на материалния закон – налагане на обезпечителна мярка без да е доказана обезпечителната нужда за това, прави Решение № ПИ-59/24.02.2022г.на Териториалния директор на ТД на НАП С. – град , потвърждаващо Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С220022-022-0005461/04.02.2022г.,издадено от публичен изпълнител в дирекция “Събиране” ,ТД на НАП С. незаконосъобразно. Единствено големия размер на задължението не може да обуслови обезпечителна нужда по смисъла на чл.195 ал.2 от ДОПК.

С оглед на гореизложеното се налага краен извод, че не са налице предпоставките по чл. 195 от ДОПК за налагане на процесната обезпечителна мярка, поради което оспореното решение на директора на ТД на НАП [населено място], с което е потвърдено постановлението на публичния изпълнител от 04.02.2022г. следва да се отмени ,като на основание чл.193,ал.3 ДОПК следва да се отмени и наложената

обезпечителна мярка.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в настоящето производство разноски по списък в размер на 800 лв. за адвокатско възнаграждение и 10 лв. за държавна такса. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника по чл.78, ал.5 ГПК относно размера на заплатеното адвокатско възнаграждение от 800 лв. Размерът от 500 560.11лв., до който е наложено обезпечение, определя делото като такова с материален интерес. Заплатеното адвокатско възнаграждение е в размер, по нисък от минималния по чл.8, ал.1, т.5 от Наредба № 1/2004 г. на ВАС и напълно съответства на фактичестката и правна сложност на спора и извършените от представителя по пълномощие на жалбоподателя процесуални действия.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Г. Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], решение №ПИ-59/24.02.2022г. на директора на ТД на НАП С. .

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С220022-022-0005461/04.02.2022г., издадено от И. З., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на Д. Г. Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] разноски по делото, в размер на 810 (осемстотин и десет)лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: